

KİTLELER NASIL ÖĞRENİR?

Aydınlık Gazetesi, 19 Aralık 2016

Yıldırım Koç

Katıldığım bir toplantıda işçi sınıfımızın sessizliğinin nedenlerini tartışıyorduk. Bir arkadaşım, insanların gerçekleri bilmediğini, hükümetin ve sermayenin kontrolündeki televizyon kanalları ve gazeteler nedeniyle de, gerçekleri öğrenemediğini ileri sürdü. Eğer halkımız gerçekleri bir öğrense, harekete geçecekti.

Kitleler gerçekleri bilmiyor mu?

Bu tartışmalar olunca, aklıma rahmetli Sadun Aren geldi.

GERÇEKLERİ ANLATMAK

50 yıl önce sosyalistlerin büyük kısmının kitlelere bakışını, Sadun Hoca, kendi deneyimlerinden hareketle, çok güzel özetlemektedir:

“Türkiye’de sosyalizm uzun yıllar yasaklı olduğu için, insanlarda, bu yasak kalkıp sosyalist fikirler (sosyalizmin gerçekleri) bir defa açıkça söylenebilirse, halkın bunları hemen benimseyeceği ve sosyalist olacağı sanısı vardı. İşte şimdi sosyalistler parlamentoya girmişler ve oradaki kürsüden fikirlerini açık bir biçimde söylemeye ve radyo ve basın aracılığıyla da tüm halka duyurmaya başlamışlardı ama, ülkede sosyalizmden yana belirgin bir hareket, değişme olmuyordu. Ayrıca, seçim kampanyası sırasında, mitinglerde, kahve toplantılarında ve radyo konuşmalarında her şey açık seçik söylenmiş olduğu halde, pek az oy alınmıştı ve bu oyların kısa dönemde anlamlı ölçülerde artırılmasının pek kolay olmayacağı da anlaşılıyordu.” (S.Aren, **TİP Olayı, 1961-1971**, İst., 1993, s.106)

1960’lı yılların ikinci yarısında sosyalistlerin çoğunun anlayışı bu şekildeydi. Kitleler bilgisizdir. Kitlelere gerçekler anlatılırsa, kitleler bu gerçekleri derhal anlayacaklar ve bunları söyleyenleri destekleyecekler, onların öncülüğünde mücadeleye gireceklerdir.

Gerçekler kitlelere bir biçimde anlatıldığında kitleler beklenen desteği vermeyince, sosyalist hareket içinde bazı gruplar halkın korktuğundan bu desteği vermediğini düşünerek, onların korkuyu yenmelerini sağlayacağını düşündükleri silahlı eylemlere başladılar ve büyük bir trajedi yaşandı.

BOZKIR YAŞTI

Halbuki bu dönem, dünyada kapitalizmin Altın Çağı’nın yaşandığı, kitlelerin durumunun sürekli olarak iyileştiği, insanların geleceğe (mevcut kapitalist düzen içinde) umutla baktığı yıllardı. Yurtdışına çalışmaya gidenlerin gönderdikleri paralar, özellikle kırsal kesimde birçok ailenin tarla ve ev satın almasını sağlıyordu; “işçi şirketleri” kuruluyordu.

Bozkır yaşken onu tutuşturmaya çalışanların kendileri yandı.

Kitleler cahil veya bilgisiz değil. İnsanlarımız, yüzyılların yaşam sınavından başarıyla geçmiş kişiler. Kısa vadeli çıkarlarını çok iyi biliyorlar. Son derece gerçekçiler. Çalıdaki kekleğin peşinden gitmek yerine, çantadaki sığırcığa tav oluyorlar. Mecbur kalmadıkça risk almıyorlar. Bedel ödemedi hak elde edebilme konusunda son derece ustalar. Şeytana pabucu ters giydirirler.

Okuyarak değil, yaşayarak ve biraz da tüm kolaycı seçenekleri sırayla tüketerek öğrenirler.

Bir işçiye işçi olduğunu siz öğretemezsiniz. Kendisi öğrenir.

Sınıf bilinci de kendiliğinden edinilir. Hayat onu çaresiz bıraktığında, etnik köken kardeşliği, inanç kardeşliği, siyasi görüş kardeşliği sorunları çözmede işe yaramadığında, mecburen sınıf kardeşliğine döner. Sınıfına ihtiyaç duyduğunda, sınıf bilinci gelişir. Sınıfına ihtiyacı azaldığında, diğer kimlikleri ön plana çıkar.

Tek sorunları, kısa vadeli çıkarlarıyla uzun vadeli çıkarları arasında bir denge sağlayamamaları ve çok ihtiyatlı ve gerçekçi olduklarından, Allahtan başka görmedikleri hiçbir şeye inanmamaları.

Bu eksiklikleri giderecek olan, siyasi bilinçtir, güvenilir bir siyasi partinin önderliğidir.